

Els treballs se publiquen baix la responsabilitat de llurs autors.
No's retornen els originals.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre 150 ptes.
Anuncis, a preus convencionals.

RENOVACIÓ

Setmanari Nacionalista Republicà

Any IV.—TARRAGONA, 17 Decembre, de 1916.—Núm. 168.

LA FAM

DEMA els obrers concients se manifestaran per a demanar, en primer terme, el abaratament de les subsistències.

Renovació de tot cor se adereix a les demandes que'ls explotats, tot cloquent el puny de rabia, aixequen davant la inercia dels governants espanyols que res han fet, que res faran per a solucionar cap problema, per greu que siga, si la solució no ha de beneficiar llurs particulars interessos o els de les empreses que representen, i es per xò que desalentats de aquesta visió que tenim dels que'ns governen, semblara poc efectiva l'ajuda que prestaran, els obrers tarragonins de totes les classes, a la vaga senyalada per dema.

Talment fora vergonyos que abandonessim als obrers amb quins estem units, per idealitat i per interessos.

Treballar o no dema els obrers organitzats, equival a estar conformes en viure morint, conformats en que els esclavitzin els que negocien amb llurs vides i de sos fills, aniquilant tot el pais de passada; això i molt més significa no ajudar amb tota efectivitat als obrers concients i dignes que, al demanar per a ells, demanaran per a nosaltres mateixos.

Mes, en el cas de Tarragona aont, diguem-ho, domina la covardia i no pas en els obrers mes manuals sinó en els de segona linea, els de comerç que estan associats, i voldriem no és desentenguéssim de tants primordials problemes ja que la causa es de tots, ja que'ls efectes tots els sentim.

La vaga de dema pot semblar cosa platónica, preocupació de unes hores més si les coses continuen com fins are, la vaga que ha de venir sera altra cosa mes terrible, mes gran, fortament revolucionaria, sera la *vaga de la fam* i en ella tots, tots hi serem per la força dels fets, associats o no, treballadors manuals, intel·lectuals i fins aquesta classe anomenada mitja que, com els obrers, també passa les angústies de la fam.

Tinguem-ho present.

L'AUMENT DE SOU AL CLERO I NOSTRE ARQUEBISBE

Ino n'hi havia prou amb els 70 mil·lions que paga l'Estat pel sosteniment del clero, que encara s'en demana més. En aquests temps de penuria i de privacions; de crisis i de vagues forçoses, d'encariment de la vida i de manca de jornals; en aquests temps que'l presuposit nacional se confecciona amb 309 mil·lions de deficit; proxima la fetxa de la vaga general com a protesta per l'encariment dels queviures; en aquests temps, doncs, es demana al Estat un major esforç per al sosteniment d'aquesta remora nacional, d'aquest parassit de la humanitat, d'aquest foxina de la raça, d'aquest cancer del poble, d'aquest retras de la llibertat, d'això que s'en diu clero...

Nosaltres ne som absoluta i totalment contraris en aquest augment.

De lo que som nosaltres partidaris es de la separació de l'Esglesia de l'Estat i atenent a que'l clero rural omple un buit allí aon no hi ha mestre—uns quants mils pobles d'Espanya—amb tot i que aquest buit s'omple molt deficientment—hi ha que tindre

en compte que'l mestre fabrica consciencies lliures, mentres que'l clero fabrica amb una serie de prejudicis i premises perniciosos—; atenent, doncs, que omple un buit, substituir per mestres tots aquells capellans que exerceixen la missió de tals. I aleshores si que l'Estat no ha de menester, en tot Espanya, un sol element del remat del clero...

¡Aumentar el sou al clero ara precisament que la pauta moderna es la neutralització absoluta i radical dels Estats amb relació als sentiments religiosos del seu poble!

Nostra opinió es la mateixa sustentada al Congrés pels diputats Domingo i Castrovido. Si el pobre capellà de llogaret no pot viure, que l'ajudi el seu prelad, qui cobra, per a no fer res, una porció de mils duros al any...

En aquesta qüestió s'ha destacat un *leader*: l'Arquebisbe de Tarragona. Aquest arquebisbe, que fa de tot menys de tal. Aquest arquebisbe polític, representant de la força armada, representant del notariat i no sabem quantes coses més. Aquest arquebisbe, que no té altre caire simpàtic que l'esser francòfil.

Si compleix mes amb llurs deures un humil capellà de poble que no ell, per que ell ha de cobrar d'una manera esplendíssima i en canvi ha de consentir que aquell pateixi privacions?

Com compleix aquest arquebisbe? ¡Aquí va una mostra!

Era aquest istiu que a Berga es coronà una Mare de Deu i com siga que aquesta coronació havia de constituir unes ceremonies fastuoses i de vanitat, allí hi acudí presuros nostre (?) arquebisbe amb tota la seva pompa per a lluir el garbo davant l'Infanta Isabel i'l ministre i una corrua de personalitats polítiques. Era un lloc de lluiment al que ell no hi podia faltar, i no hi faltà.

Uns dies després en un modest poble de la diòcesis de Tarragona es coronà també amb modestia i poca fastuositat una Mare de Deu. Doncs bé, l'arquebisbe senta una diferenciació de castes entre les Mares de Deu i en lloc d'assistir a aital cerimonia—com era l'liur obligació categorica i ineludible—lo que fa es delegar a un seu canonge i tot seguit s'embarca en un correu d'Àfrica per a recalar a Melilla. ¿En ús d'una obligació del seu càrrec de pastor de l'Esglesia? ¡I cà! A inaugurar una exposició de productes comercials. A fer discursos.

I aquest pastor cobra per serveis al culte una ratxa de mils pessetes...

¿A Tarragona? ¡No hi es mai! Es a fer d'home polític al Senat i defençar a la guardia civil i als notaris amb interminables discursos. A ocupar-se dels pobres de Madrid i no de Tarragona. A fer la vida de Gran-Hôtel i no de palau arquebisbal.

A exercir de mantenedor universal de tots els Jocs florals anodius que's fan a Logroño i Pamplona—posem per cas—i a fer més discursos i més discursos i més discursos.

I a la fi, un mal dia s'en recorda de que és pastor de l'Esglesia per a exigir que, al temps que's respecta el seu esplèndid i inútil sou, l'Estat exprimeixi més al pobre contribuient i dongui un mil·lió i mig de pessetes per al pobre capellà de poble.

I amenaça amb una llista negra per al polític que no simpatisa amb tal idea, per a, en cas d'eleccions, fer-lo ensorrar.

Pobra Espanya, si els seus representants han hagut d'arribar a ser tals per l'intervenció de la gentota de sotana!

Ja progresaria Espanya, ja, si aquest immens re-

mat de gent negra hagués d'imposar el seu patró i la seva pauta per al progrés de l'Estat! ¿Aument al clero? ¡Supresió absoluta es lo que fa falta!!!

Un nou atropell

El govern al servei germanòfil

SUPOSEM a nostres llegidors completament informats de tot lo ocorregut amb ocasió de la conferencia que l'eximi escriptor belga Maurici Maeterlinck havia de donar a la Casa del Poble de Madrid, sobre's els horrorosos atropells que està sufrint la póbra i màrtir Bèlgica, qual acte fou sospès en virtut d'una lletra del queje del govern adressada an en Gómez Carrillo, ordre que fou atesa, puix que sinó la suspensió hauria sigut després per ordre expresa de la quefatura de policia.

Aquest ha sigut potser el mes gros atropell que ha sofert el poble espanyol per part del govern en això que'n diuen neutralitat, puix que amparant-s hi no priva altres coses sinó tot quan pugui mortificar an els germanòfils, mentres que aquestes cometen tota mena de fetxories sense que se'ls hi posi cap privació.

De aquesta proibició ne deu de protestar tot el poble concient i honrat que no vulgui sometres de cap manera a la incultura de certa gent, puix que al fi i estirant la corda fins al maxim, fins hi ha hagut una manca de cultura en aquest assumpte.

Extret d'*El Liberal* de Madrid i per no poguer nosostreure de fer-ho donada sa finalitat, còpiem a continuació lo que devia de dir en aquella conferencia, el gran Maeterlinck:

«Vais a oír el llamamiento de nuestros hermanos de Bélgica. No os diré que no tengo nada que añadir a él. Se podrían añadir muchas cosas; porque en sus reservas llenas de dignidad y en sus propósitos de no hablar más que de hechos absolutamente ciertos e indiscutibles se han quedado muy por debajo de la verdad.

Cuando un día se conozca esa verdad entera, sobrepasará, sin duda alguna, en honor a todo cuanto haya podido imaginarse.

En estos momentos para no exagerar y recoger sólo los datos y estimaciones más moderadas, de ochenta a cien mil obreros belgas han sido deportados: unos, a Alemania; otros, detrás del frente de batalla, para cavar trincheras. Por confesión de los mismos alemanes—notad bien esto, de propia confesión—, estas deportaciones no terminarán hasta que alcancen la cifra de 350.000 hombres. Es decir, que según sus intenciones, clara y cínicamente manifestadas, prácticamente y de hecho, será reducido a la esclavitud todo lo que queda válido de la clase obrera belga.

Y qué esclavitud! Se creará que todo se ha dicho y todo se ha hecho, demostrando la indignación respecto de esa abominable palabra, de la cual hemos casi olvidado su odiosa significación.

Concebimos al esclavo antiguo de Grecia o de Roma, que no era más que un animal o una cosa en manos de su dueño, el cual tenía sobre aquél derecho absoluto de vida y de muerte. Pero aquí se trata de algo muy diferente y mucho más horrible. El amo del esclavo de otros tiempos tenía inte-

res en cuidar la vida, la salud y las fuerzas del miserable, que constituían para él una propiedad, como nosotros tenemos ese mismo interés en conservar nuestro caballo o nuestra vaca. Y de hecho así ocurría, y la esclavitud antigua era, en general, menos dura de lo que se cree.

Pero en Bélgica tenemos amos que odian a sus esclavos con odio implacable, y que, como lo han probado suficientemente en otras ocasiones, sólo piensan en agotar hasta el fin, es decir, hasta la muerte, las fuerzas de sus víctimas, haciendo el cálculo que cuantos menos queden a la conclusión de la guerra, tantos menos serán sus irreconciliables enemigos.

Ved aquí en qué infierno han sido arrojados nuestros desdichados hermanos de Bélgica y del norte de Francia. Poneos un instante en su lugar, y procurad representaros con la imaginación el espantoso cuadro de su miseria injusta, de su dolor inmerecido y de su sombría desesperación.

Me diréis: «¿Qué hacer? ¿Cómo ayudarles? Nada podemos en su favor.» Esto no es cierto. Esta confesión, de impotencia, no debe hacerse jamás. Se puede ayudar siempre a los desgraciados. No vienen ellos a pedirnos la limosna, porque saben que no somos ricos y que les daríais con la más buena voluntad todo lo que pudierais sustraer a vuestras necesidades. Pero buscan ellos, entre vosotros, algo más precioso, que no podéis rehusarles. Buscan vuestras simpatías, el impulso unánime de vuestros corazones fraternales, la certeza y la afirmación manifiesta, energética y sin cesar renovada de que en el mundo obrero de todo el Universo, los corazones de todos sus hermanos de trabajo y de miseria laten al unísono, toman parte en sus sufrimientos y reclaman, por último, la justicia y el restablecimiento del imperio de las leyes más elementales de la Humanidad.

Si sabéis querer lo que ellos hubieran querido; si la desgracia que ha caído sobre ellos hubiese pesado sobre vosotros—porque recordad que la clase obrera belga, generosa entre todas, era la primera en vibrar de indignación cuando se cometió una gran injusticia en esta tierra—; si sabéis querer lo que ellos hubieran querido, obtendréis cuanto deseáis, porque no hay potencia en el mundo que se atreva a rehusaros lo que reclaméis en nombre de la justicia y del honor del género humano.

Al unir el nostre aplaudiment an En Maeterlinck per la seva necessaria labor en prò dels seus soferts germans esclavitzats per la bárbara Alemanya, protestém de la proibició de aquesta conferencia i de la que havia de donar a Barcelona, puix que en aquets actes se hauria posat més de relleu la simpatia que la immensa part del poble espanyol sent per la pobre Bélgica, la martre.

Diada de la Llengua Catalana

HONORAR la llengua que és l'ànima de un poble, és el mateix que honorar la pàtria, perquè el que dona personalitat als pobles és la llengua. Els que menyspreuen la seva pròpia parla i no senten amor per ella, no poden tampoc sentir amor per la seva pàtria. Atacar la llengua és el mateix que atacar la pàtria. Els homes, com els ocells, parlen segons la seva pròpia naturalesa. La llengua és confortada per l'esperit de la raça i adoptar una altra llengua equival a adoptar una altra espiritualitat.

Els que formem la «Nostra Parla», posem per damunt de tot l'amor a la llengua. De nostres llavis brolla una mateixa parla i aquesta parla, per nosaltres la més dolça i entenedora, perquè és la nostra, ens agermana.

Gent interessada en que els pobles de una mateixa llengua visquessin distanciats espiritualment conseguiren que no ens coneguessim i que no sentís sim amor els uns pels altres. Però la dolça i gentil germana València, ensonyada abans, graciosament es desvetlla i amorosida obre els braços i ofereix la seva vitalitat i la seva força als pobles germans. I

Mallorca, la illa d'or, la illa dels ensomnis i dels amors dolços, basada constantment per la mar i la llum del Sol, també graciosament es desxondeix i s'adona de la seva força creadora i de la seva forta espiritualitat i vol unir-se amb les seves germanes. I el gloriós Rosselló, vol també demostrar que no s'ha extingit l'amor que sent per la llengua catalana i els seus fills més dilectes acudeixen entusiàsticament a aixoplugar-se sota la bandera flamejant de «Nostra Parla».

Catalunya ha cridat les seves volgudes germanes, i aquestes han acudit amoroses a la seva crida.

Aquest any, no serà Catalunya la que honrarà la seva llengua; València i Mallorca i Rosselló, també volen honorarla i conjuntament celebrar la Diada de la Llengua Catalana. Serà una festa de germanor i d'amor, despullada d'apassionament i partidisme. Els que estimen la llengua catalana, pensin com pensin i vinguin i no vinguin, poden acudir a la festa. A tots «Nostra Parla» acullirà amorosament. No pretenem monopolitzar l'amor a la llengua i, per tant, desitgem que tothom hi sigui, que tothom ens acompanyi, que tothom ens encoratgi i animi.

Demanem, doncs, l'adhesió a la festa de la «Diada» a totes les entitats culturals i polítiques que sentin amor per la nostra llengua i vulguin degudament honorar-la.

La Comissió organitzadora: Joaquim Civera i Sormani, Josep M. Casacuberta, Joan Vidal Salvó i Guillem Fortesa.

Les adhesions poden dirigir-se al domicili social de «Nostra Parla», Diputació, 195.

Th. Armand Ribot

LA França ha estat novament frapada pel fatalisme de la mort.

Un dels seus fills eminents, un dels esperits més clars de la filosofia contemporània, acaba de morir després d'haver creat una obra ferma i fonda, d'un gran valor transcendent i humà.

El nom d'en Ribot era conegut a tot el món i adhuc entre nosaltres les seves recerques psicològiques eren gairebé generalment conegudes i estudiades.

No és possible conceputar la còpiosa obra filosòfica d'en Ribot, com un cúmulo d'investigacions fetes dins d'una escola ja establerta i consagrada. Ans al contrari, el seu més poixant prestigi, la seva meravellosa força, prové d'haver-la situada fora dels carrils obligats sobre'ls quals rodava la psicologia de professorat o la de sectari.

En el camí de la psicologia experimental, el treball d'en Ribot ha estat el més decisiu. Es pot dir que és ell qui l'ha creada.

Tota la psicologia del segle passat, havia dut pertorbadores reminiscències d'un credo filosòfic més i menys en boga. Els pensadors aplicaven al estudi de les manifestacions anímiques, els mateixos mètodes abstractes i subjectius que mantenien aquella ciència en l'estat que la deixaren Sócrates i Aristòtil.

Durant molt temps la psicologia ha sigut afillada de l'escolasticisme o de les tendències enrevésades de l'Alemanya, i si algun que altre ensaig es feia per a emancipar-la era tant subtil que no formava realment un veritable estat de consciència filosòfica.

En Ribot aportà amb el seu treball incansable i el seu talent immens, innombrables factors nous que va anar descapdellant orgànicament amb tanta mestria que'n feu tot un cos de doctrina, un punt inicial de realitzacions definitives.

Arreconant l'eclecticisme acomodaticí, i sense deixar-se influir per positivismes o materialismes exacerbats ni espiritualismes a la moda, en Ribot aprengué la psicologia en els hospitals i manicomis. Totes aquelles categories, que semblen de catècisme, tot allò de memòria, enteniment i voluntat, varen ésser regirades... Tots els sentimentalismes varen reduir-se a una qüestió mecànica, i l'estudi seriós i reflexiu, l'observació directa a la llum de les ciències físiques i patològiques va anar aixamplant

d'una manera prodigiosa els límits d'una altra ciència que no'ns havia semblat mai que ho fora.

L'ànima davant de l'escapell, anava materialitzant-se, prenia forma i perdia la seva unitat espiritual que tant preconitzaren els filòsofs de la edat mitja.

Els misteris tenebrosos de l'existència íntima anaven aclarint-se pòc a pòc com si una llum de magia els il·luminés amb una escrutadora i obsessiu-nant persistència. I tot això era solament degut a que un psicòleg havia anat a retrobar la seva ciència a l'únic lloc on podia estar-hi.

En Ribot havia fundat la cèlebre *Revue philosophique de la France et de l'étranger*, on han tingut una alta repercussió les manifestacions capdals de la cultura moderna.

A partir de l'«Hérite psychologique» en Ribot fou consagrat com un innovador en el terreny de la filosofia. Les obres que següen pòc després com «Malalties de la memòria, de la voluntat i de la personalitat», es posaren al capdavant de tots els pensadors d'Europa, a mida que la seva originalitat se anava destacant vigorosament amb trets de geni.

Entre les moltes altres obres que en Ribot donà a llum son especialment remarcables «La Psicologia de l'atenció», «L'evolució de les idees generals», «Assaig sobre la imaginació creadora», «La lògica dels sentiments», «Assaig sobre les passions», «Problemes de la psicologia afectiva», etc.

Tots els aspectes de tots els problemes psicològics foren estudiats amb una minuciositat escrupulosa i amb una atenció profund i sapient. Són innumbrables les fórmules noves amb que enriquir els estudis psicològics, i sumament brillants i originals els punts de vista que escullí i els horitzons que va anar desembarrant.

A l'impuls del seu talent de creador, la psicologia aixampla els seus anuncis i s'adorna amb noves gales i nous descobriments. La patologia, la antropologia, la histologia s'han vist incorporades definitivament a les ciències de especulació.

El dolor que França ha sentit per la mort de aquest fill il·lustre, l'hem sentit igualment nosaltres. Tots els pobles cults, fins aquells que avui se batèn contra la França, tindran un moment de reculliment i de pena, quan pensin en l'home extraordinari que acaba de deixar-nos per a sempre.

Dugues gerarquies

NACIONALITZACIÓ de les mines de carbó, a Anglaterra; projecte de nacionalització, també, de la riquesa del subsol, a França!...

Això demostra i posa clarament de manifest que els teoritzats del socialisme no han propagat en va llurs idealitats, ni tampoc aquestes, denen estar tan allunyades de la realitat com els porucs esperits conservadors. Conservadors en la més dolenta acceptació de la paraula—han tingut interès en fer veure.

Aquestes derivacions socialitzants que, als sinns dels Estats dels països en guerra, van manifestant-se, són la demostració, clara y explícita, de les saludables solucions que, en temps normals, l'entronitzament del socialisme produiria, per als molts i molts conflictes que, a les internes organitzacions polítiques dels pobles, trasbalsen i alteren la placidesa de una vida social que hauria de desplegar les seves més complexes manifestacions de acord, sempre, amb les més humanitaries i justicières concepcions que la bondat social anés creant.

Que ara, en temps de guerra, de guerra, oruenta i paorosa, els Governos dels pobles que guerregen s'adonin que és factible la introducció, al regíme dels mateixos, de lleis i prescripcions socials que suposen la intromissió de l'Estat en qüestions i afers, fins ara ben poc d'explotació i usdefruit purament individualista, és cosa que fa ressaltar, encare més, tot l'immens valor ideal que porten adherit al llur contingut els principis socialistes rebutjats i anatematitzats per tota la burgesia, per tot el *panxamentisme*, per tots els xovinistes del món...

NOVES

S'ha evidenciat, ara, en els presents instants de angoixa mundial, la gran virtualitat de les aspiracions que persegueix assolir el socialisme modern, evidenciant-se, també, la feblesa dels vells procediments de governament burgès, als quals, pel que va veient-se, no se'ls atorga altre valor, inclòs per la mateixa burgesia, que el valor fictici que per a nosaltres han tingut sempre.

La guerra de ara, tal com tantes vegades ja s'ha dit, es caracteritzarà per les fortes afirmacions nacionalistes i socialistes que al món quedaràn instituídes.

Els drets nacionals dels pobles hauràn d'ésser ampliament regoneguts, com també regoneguts i emparats hauràn d'ésser els drets dels homes, si no es vol viure en una permanent i inacabable serie de revoltes promogudes pels homes i pels pobles que han sigut, que són, sacrificats, en ares de un idealisme—l'idealisme de vencer i anorrear per sempre l'esperit brutalment imperialista—que els homes dels estaments productors, sobre tot, han de sentir-lo, perquè aquest idealisme, malgrat l'horrorós vessament de sang que suposa, representa la força que empeny la societat, la societat burgesa, cap al nou règim socialitzador, en absolut, de tots els mitjans de producció de totes les energies socials i humanes.

Aquesta nacionalització de les mines de carbó angleses i el projecte de nacionalització minaire presentat a la Cambra Francesa pels diputats Theo Bretin i Bouveri, així com també la intervenció del Governament de la França republicana a la limitació del luxe i les vanes ostentacions de la vanitat burgesa, denoten que els sentiments de humanitat van penetrant endins, ben endins, dels nomenats organismes directores dels pobles, deixant-nos entreveure, per a un proper esdevenidor, la silueta de una nova organització politico social que canviarà totalment, humanitzant-la, la faicó d'estar constituïda la societat.

Fins ara, han predominat les jerarquies capitalistes; començarà, properament, el domini de les jerarquies simplement humanes.

Per alguna cosa la sang s'escola pels camps de batalla europeus, i per alguna cosa, també, aquella sang és vessada, en més gran quantitat, pels que no tenen altre patrimoni que un patrimoni ideal, rublert de bells somnis i exuberant de ansies dignament lliberadores i enaltidores del concepte en que avui es té als homes...

«Daily Express» que a Hamburg hi han hagut greus desordres uns dies avans de demanar la pau, en una manifestació de més de 20 000 persones i que de les colissions, entre morts i ferits, hi haguèren més de mil víctimes. Es un factor digne de tindre-s en compte.

I en quan a les condicions, que fins ara es coneixen, que Alemanya estableix per a la pau desdinen molt de les pretensions que fins avui havien demostrar tenir els teutons. Ja no es indispensable per a la vida d'Alemanya apropar-se al Canal de la Manxa per Flandes; ja no's parla de l'anexió de belgica, sinó de sa restauració, encare que no's digui de com serà restaurada. I's parla de la independència de Polònia i de Lituània; però sols de la Polònia russa, sens indicar res de les dos terceres parts restants sotmeses a Alemanya i Austria. Alemanya se dona per satisfeta amb que Austria, dominada per ella, se fassi mestressa de Servia i que Bulgària i Turquia, patsos feudatoris d'ella, li garantitzin amb sa existència i engrandiment la expansió cap a Orient.

Repetim que la proposició de pau que ha fet Alemanya tendeix solsament a aguantar un xic als pacifistes del interior i a alentat als de fora de allí.

De que la iniciativa d'Alemanya no es sincera ni acceptable ho pregona ja la premsa de tot el mon.

Verdaderament, la generositat teutona no es més que un nou escarni a la humanitat, ja fortament ferida per les seves ferocitats comeses fins ara.

POL LUX.

La qüestió del joc

SEMBLA que a la fi haurém sigut escoltats pels cridats a fer-se'n eco de les nostres justes queixes; empro sentim moltíssim que no hagi sigut finses ara i que per aixó hágim tingut de apelar a altre gent de fora de aquí, es a dir, extradiar lo que no era menester sortir de Tarragona.

De moment ens mostrém satisfets, puix que sembla va a seguir per bon camí aquest assumpte que tant havia i té intrigat a bona part del ciudadanisme tarragoní.

I si no seguís la iniciada bona ruta RENOVACIÓ tornaria a insistir en lo mateix, amb major braositat si cap, deixant de banda els bons concells i precés de aminorament que se han fet a bons amics nostres.

SONET

L'amor volguda

Sota'ls rulls de ta negra caballera,
el lliri de ton front, llença un perfum
i'ls teus ulls, com un sol de primavera,
inonden la meua ànima de llum.

Ta cara somrosada i riallera
la veig de dolços somnis al yesllum,
i t'oviro tant pura i encisera,
que mon cor, per aimarte, se'm consum.

Jo vull ser qui en un jorn, aimada mia,
tos llavis desponcelli en l'harmonia
de les notes dolcíssimes d'un bes.

I si tu'm dons l'amor que'n ton cor nia,
t'obrirán els meus braços amplia via
i amb ells t'enllaçaré, per sempre més...

SALVADOR ESTREM.

Tarragona, Desembre 1916.

Junta d'Obres del port de Tarragona

ANUNCI

Pel present se fa públic que'l dia 18 del corrent, a les nou i mitja del mati, baix la presidencia de la Comissió nomenada al efecte i amb assistència de Notari, se celebrará en el Saló de Sessions del domicili de aquesta Corporació, Orient, 2, el sorteig públic per a la amortització de norantauna obligacions del empréstit de aquesta Junta, de conformitat a les bases i cuàdros de amortització i interesos, aprovat per la Superioritat.

Tarragona 11 de Desembre de 1916. - El President, ANSELM GUASCH. - El Secretari-Comptador, FRANCISCO IXART.

La Junta Directiva del Centre Industrial en sessió ordinària celebrada el dia 11 acordà convocar als Presidents de totes les entitats de nostra ciutat a la reunió que se celebrarà avui, a les cinc de la tarda en el local de dit Centre, per a tractar del importantíssim problema plantejat amb motiu de la projectada supressió del gas per a calefacció que per a dintre poc temps anuncia el «Gasometre Tarraconense».

Ja era hora que'l Centre Industrial se decidigués a pendre la iniciativa de la campanya que cal empendre per al mentat assumpte que intriga de debò a tot Tarragona, cosa que podia haver fet mes aviat puix que de sobrat sab el Centre que amb aixó hi tindrà al seu costat a tot el veïnat de nostra ciutat i per tant un fàcil èxit i amb possible bon resultat.

Per a dijous està anunciat en el Coliseo Mundial el benefici per al aplaudit actor Ea Salvador Cervera qui dedica la funció al «Orfeo Tarragoní», posant-se en escena per tota la companyia que dirigeix En Mántua la bonica comedia del malanguanyat Eduard Coca i Vallmajor «Gent d'ara», en dos actes.

Després tindrà lloc la estrena de la comedia en un acte del nostre Vazquez, titulada «La ma de la noia» quina obra segons referencies que tenim, es una de les produccions de més valua del nostre amic per lo que es de suposar tindrem ocasió novament de poguer aplaudir i celebrar les bones pensades amb que ja ens té acostumats En Vazquez.

Tenint en compte el cartell que, com es pot veure està compost tot ell de obres catalanes, i a la vegada la atenció que ha tingut l'actor Cervera de dedicar-la a la nostra primera entitat cantaire, creiem proporcionarà un bon plé al Mundial en la nit del dijous.

El quadern de la *Lectura Popular* de aquesta setmana publica «A casa l'Alealde» del escriptor V. Brosa i Sangerman.

Tarragona : Imp. Llorens i Cabré : Fortuny, 4

ANTIGUA CERRALLERIA - de la :- Vda. de Baldomer Baró

Plaça del Rei, 7 i 10

Se construeixen tota classe de panys de seguretat, bàscules, romanes, portes ondulades, i tot el ram de cerralleria artística, etc., baix la direcció den

PAURUIZ

Sastrería de :
Francese Gabriel

La casa de mes novetat :: Trajos a mida des de 40 pessetas :: Perfecció i economia

Plaça de la Font, 14
TARRAGONA

MARGINAL

La Pau?

INDUPTABLEMENT, el mon enter ha sofert una sotregada, encare que per uns instants, al rebre les noves en que ens diuen que Alemanya i ses aliades demanen la Pau, a fi de no ésser responsables de want tot el mon, de lo que pugui vindre en l'esdevenir. Hi ha que confessar que aquesta es una nova habilitat de les potencies centrals a agregar a les moltes seves que han empleiat durant el transcurs de aquesta hecatombe europea.

Més, tenim la seguretat absoluta, i quan menys es aquest el nostre pensar, que Alemanya, malgrat els seus sentiments (?) humanitaris que tracta de demostrar ara al demanar la Pau, no'ls voldrà admetre els seus enemics, els Aliats, com tampoc en lloc del mon els voldrà tindre en compte, ja que a la lleugera se veuen els fins que persegueixen els imperis centrals, que no son altres que l'evitar el desastre final que a la força té de venir; heu's aquí tot. No es fa una vaga afirmació, no, al dir que vindrà un desastre acavament per a l'Alemanya, puix que ben demostrat està que, quan mes temps duri la guerra més efectiva es la probabilitat del triomf dels Aliats per estar aquets de cada dia en majors i millors condicions que no avans, mentres els alemanys, quan menys, han de trovar-se amb la carestia de homes.

Tot aixó es lo que'ns sugereix davant la nota dels imperis centrals al demanar la pau i encare ens ha fet refermar al llegir el

(De La Nació).

CLÍNICA I CONSULTORI

per a les malalties de la dona, vias urinaries, cirujia operatoria i parts. Aplicació del 606: Electroterapia en totas sas formas. Depilació eléctrica i Masatge vibratori. Tractament especial per a la bellesa de la dona, arrugas, obesitat, etc., etc.

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADÁ

Consulta de DEU a DOTZE i de CINQ a SET. Las festius de DEU a DOTZE. Pels pobres gratuita els DILLUNS, DIMECRES i DISABTES
Rambla S. Joan, 90, entresol
Teléfon 231

P. Lloret Ordeix

ADVOCAT

Corredor de Comerç, Col·legiat

Apodaca, 7

Tarragona

Telefon, 95

Gestió i intervenció d'operacions bancaries
ORDRES DE BORSA

HIMALAYA

El rei dels licors estomacals

FABRICANTS: Fills de Joan Vilá Granada

MARCA REGISTRADA
Gran Diploma d'Honor en l'Exposició de Buenos Aires.

Demanenlo en els cafés i pasteleries
Indicat per a casaments, batetjos i banquets

Sastreria Novitat

DE DE

Lluís Montserrat

PORTALET, 1
PLASSA DE LA FONT, 51

TARRAGONA

Casa Lliteras

Recomana al públic sos acreditats Cafés

Terrefacció diaria

Gran assortit de articles del ram de ultramarins.

Garantia absoluta amb la qualitat dels seus generos.

Servei a domicili

MAJOR, 3
TARRAGONA

TELÉFON, 214

STOCK

Michelm i Dunlop

Accessoris i peces soltes per a

Bicicletes,

Motocicletes

i Automovils

Olis lubricants, betzines i bujies. Vulcanització i venda de Neumàtics i càmares per a tota classe de Autos

Despatx i Exposició: MASDEU i C.

Unió, 32. Teléfon 259

TARRAGONA

COLMADO CENTRAL

FREDERIC MIRET

Fruites fresques, embutits, fiambres, conserves, vins, xampanyes :: i tota classe de comestibles

UNIO, 28 — TELEFON 245

TARRAGONA

PAPERERIA I EFECTES D'ESCRITORI

DE JOAN M. PIÑOL

Unió, 1 — TARRAGONA — Telefon 181

Gran assortit en llibres, ratllats de totes menes i tamany: Escribanies, Plummes Stilografiques, Pesa-carques, Copiadors, etc.: Gran novetat en pitja papers amb rellotje-veritat: Postals de totes menes i albums per a les mateixes

PREUS SUMAMENT BARATOS

MENJADORS DEL JARDÍ

F ANCIACO LOPEZ

AUGUST, 15, I COMTE DE RIUS, 16

TARRAGONA

Se serveixen cuberts des de 10 pessetes en endevant i a la carta

Hospedatges per temporada a preus convencionalis.

Habitacions amb llum electrica:

Hotel Internacional

Recentment inaugurat

Confort modern

COMTE DE RIUS, 17

I AUGUST, 26

TARRAGONA

Petit Versailles

Bar de Moda

Refrescos - Café - Li ors - Dolços

Expléndit servei

de Restaurant:

Piano eléctric - Overt dia i nit

Rambla San Joan, núm. 49

Telefon, 242

Tarragona

FRANCISCO COCA

Lo millor en comestibles

RAMBLA CASTELAR, 24

Corbates

i articles per a home

Gilabert Germans

PREUS BARATOS

Sabateria "La Mariposa"

Joan Domenech

Calçats econòmics a mida i de luxe

PREUS FIXOS

Grans existencies de totes mides i classes.

Carrer Major, 2

Tarragona

Fàbrica de Braguers

Aparatos Ortopèdics (TRENCA TS)

EL BRAGUER-ARTICULAR-REGULADOR sistema MONTSERRAT es el mes practic i modern per a la retensió i curació de les hernies per cròniques i rebelles que siguin. Grans existencies de BRAGUERETS DE GOMA per a la radical curació de les hernies de la infancia i tot lo concernent a Cirurgia i Ortopedia.

ESPECIALITAT

EN LA CONSTRUCCIÓ

DE FAIXES VENTRALS

CASA MONTSERRAT

UNION, 34 — TARRAGONA

MOSTELLE

(RAIMOST)

Suc de raïms sense alcohol

The Grape Juice Co. L^a

Londres i Tarragona

El Vermouth més higiènic
Un excelent refresc
El millor aliment en les malalties i convalescencia
Se ven per tot arreu

FERRETERIA MALLOL

Bateria de cuina :: Eines de totes classes :: Articles per a magatzems de vins i olis.

Objectes per a regalos — Articles per a Sports

Sant Agustí, 9 i 11. — Tarragona